

Arrest

nr. 69 404 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de heer X (*alias* X), die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 1 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011, beide ter kennis gegeven op 2 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn.

Op 18 augustus 1995 dient verzoeker, onder de identiteit N. J., een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 30 oktober 1995 wordt het asiel in beroep geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Op 24 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in onder de naam T. W. te Antwerpen op grond van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 29 oktober 2001 wordt verzoeker gehoord door de Commissie voor Regularisatie.

Op 14 november 2001 verleent de Commissie voor Regularisatie een ongunstig advies.

Op ongekende datum verwerpt de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie, beslissing die op 26 augustus 2002 aan verzoeker wordt betekend, samen met het bevel het grondgebied te verlaten van eveneens 26 augustus 2002.

Op 25 september 2002 dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de verwerping van de regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 april 2004 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 8 februari 2005 wordt verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Volgens het administratief dossier verlaat verzoeker hierop vrijwillig het Rijk op 16 februari 2005.

Op 10 november 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het is in deze aanvraag dat verzoeker bekend een asielaanvraag te hebben ingediend op 18 augustus 1995 onder de identiteit N. J.

Deze aanvraag wordt op 27 juni 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 2 augustus 2011 wordt deze beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker ter kennis gegeven samen met het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde dag.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt :

*“N.J. (R.R.: (...))
nationaliteit: Senegal
geboren te F(...) op (...) 1972
adres: K(...) te 1000 BRUSSEL*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

Betrokkene legt een consulaire kaart voor. Dit document kan echter niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.”

en

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 27/06/2011 wordt aan N.J. (NI) geboren te F(...) op (...) 1972, van SENEGAL nationaliteit, verblijvend: C(...) te 2018 Antwerpen,

het bevel gegeven om uiterlijk op 01.09.2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan, waarvan één ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard en één middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011.

2.1. Middelen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard.

In zijn middel voert verzoeker enerzijds de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: vreemdelingenwet) en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en anderzijds de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 27/06/2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

Gezien de aanvraag niet ging vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de internationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een consulaire voor maar dit document kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21/06/2007(punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat DVZ een beslissing heeft genomen die onjuist en onterecht is.

DVZ motiveert dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een identiteitsdocument.

Dat dit een volledig onjuiste informatie is.

Immers verzoeker heeft zijn aanvraag in toepassing van artikel 9 bis op 9 november 2009 ingediend.

In zijn aanvraag had hij de volgende documenten gevoegd:

1.Kopie consulaire kaart verzoeker

2.Kopie attest van de ambassade verzoeker

Hij heeft niet alleen zijn consulaire kaart gevoegd maar tevens attest van de ambassade dat zijn identiteit bevestigt.

Dat deze documenten wel in het dossier aanwezig was op het moment van het nemen van de beslissing.

Dat bovendien de regularisatie reeds eerder werd aangevraagd in 2000.

Dat toen reeds werd vastgesteld; Nopens de identiteit van de aanvrager; de Identiteit staat voldoende vast aan de hand van de voorgelegde documenten en de eigen verklaring van betrokkenen op de zitting van de Commissie.

Dat hij toen bij zijn aanvraag zijn identiteitskaart had gevoegd met zijn nationaal nummer. Dat er dus al vanaf 2000 geen enkele onduidelijkheid meer was over zijn identiteit.

Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met de verschillende arresten van de RVV.(Arrest RVV nr.25.612 van 03.04.2009)

Dat men duidelijk stelt wat tijdstip en wijze van overlegging van het identiteitsdocument is.

Dat de bestreden beslissing met deze elementen duidelijk geen rekening heeft gehouden daar waar zij het volgende stelt:

Dat DVZ dus wel degelijk in het bezit was van een identiteitsdocument van verzoeker op het moment van de beslissing, en wordt er dus alsdan wel voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste. (zie stukken van regularisatieaanvraag 2000) die toegevoegd worden aan het dossier.

Dat aldus met deze elementen geen rekening werd gehouden waardoor de bestreden beslissing een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken is niet zorgvuldig geweest door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met deze stukken zodat de beslissing gebaseerd is op onvolledige informatie alhoewel dit in het dossier zit.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen, volledig strijdig is met de stukken van het dossier zoals zij werden voorgelegd bij de aanvraag van verzoeker en reeds eerder tijdens de regularisatie van 2000 waren ingediend..

Ten derde wenst verzoeker de onzorgvuldigheid van DVZ nog maar eens te benadrukken. Dat de correcte naam en voornaam zowel in de aanvraag in 2000 als nu bij de huidige aanvraag artikel negen bis in november 2009 duidelijk vermeld wordt.

Doch maakt DVZ een fout en werd zijn naam totaal verkeerd geschreven.

Dat tevens wordt gesteld dat hij alleen een consulaire kaart heeft neergelegd terwijl er ook een attest van de ambassade werd neergelegd en in een eerdere aanvraag in 2000 reeds een identiteitskaart werd neergelegd.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met alle stukken die verzoeker overmaakte, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt,

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert ondermeer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert aan dat de bestreden beslissing onjuist is omdat hij niet alleen zijn consulaire kaart heeft gevoegd maar tevens een attest van de ambassade dat zijn identiteit bevestigt en dat deze documenten in het dossier aanwezig waren op het moment van de te nemen beslissing.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt het volgende: *“Betrokkene legt een consulaire kaart voor. Dit document kan echter niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.”*

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bewoording van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat het standpunt van verzoeker kan worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt geen gewag gemaakt van het stuk 2 dat verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, zijnde het attest van bekendheid van de Ambassade van de Republiek Senegal te Brussel van 20 september 1999.

Het door verweerder in de nota opgeworpen argument dat een consulaire kaart en een attest van de ambassade niet dezelfde bewijskracht hebben als de bij wet vooropgestelde identiteitsdocumenten, nemen niet weg dat in de bestreden beslissing geen melding is gemaakt van het betreffende attest van de ambassade. Verzoeker kan zich dus terecht afvragen of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van niet alleen de juiste feitelijke gegevens maar van alle in het dossier aanwezige gegevens. Het voormelde onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing laat immers niet toe af te leiden dat verweerder dit document in overweging heeft genomen bij de beoordeling van de door verzoeker voorgelegde documenten in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het argument van verweerder is een *a posteriori* motivering die niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing is onvolledig en vindt bijgevolg onvoldoende steun in het administratief dossier. Verzoeker heeft derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

2.2. Middelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw.

Dat Indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen,

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde aanvraag 9ter, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie op basis van humanitaire gronden en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven,

Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van S oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, liet verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van, de motivering van de weigering tot regularisatie.”

Verzoeker voert met zijn uiteenzetting een schending aan van de formele motiveringsplicht aangezien in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat de beslissing het gevolg is van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter (allicht wordt artikel 9bis bedoeld) van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt vast dat de motieven van de tweede bestreden beslissing duidelijk in deze beslissing zijn weergegeven. In de tweede bestreden beslissing wordt immers – met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – aangegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, en meer specifiek niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Er dient voorts te worden benadrukt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de tweede bestreden beslissing louter een “gevolg” is van de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing een afzonderlijke rechtshandeling is, die autonoom kan bestaan en die gebaseerd is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis heeft. Verweerder heeft immers de mogelijkheid om, na te hebben vastgesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is, tevens na te gaan of verzoeker valt onder een van de gevallen voorzien in artikel 7 van de vreemdelingenwet en hem in voorkomend geval tevens in bezit te stellen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat in de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester, naast de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is opgenomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker licht bovendien niet toe hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker laat tevens na de wettelijke bepaling te duiden op grond waarvan verweerder verplicht zou zijn om in de tweede bestreden beslissing te antwoorden op de in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 augustus 2011 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU